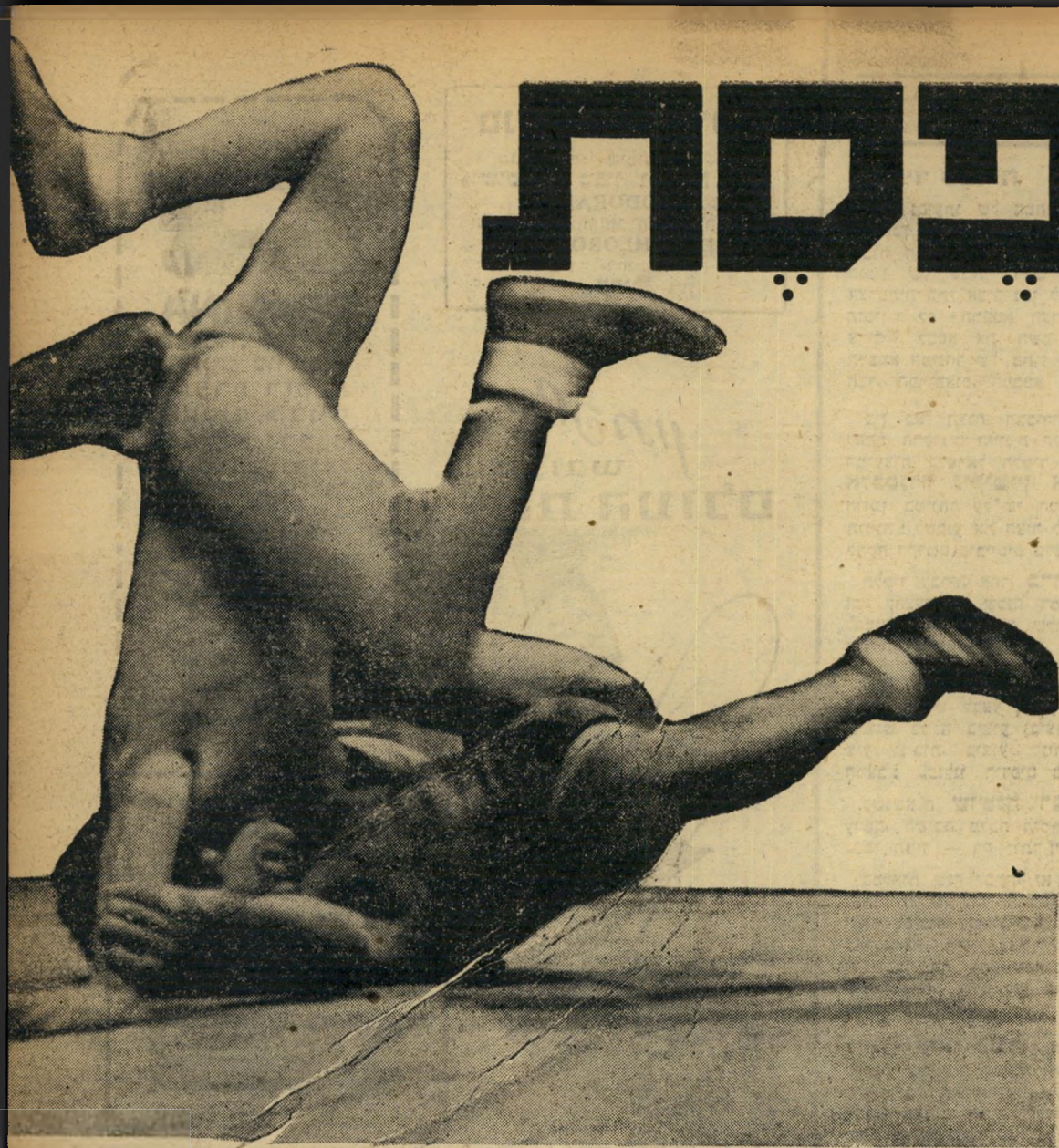

כח ותפסת

הזוג השני לא מחדש הרבה. אותם התרגילים שכל מתאבק על שפת-הים מבצע. כל הכרכורים והספורים חוזרים, בסדר שונה. ההבדל היחיד: תוך שש הדקות שהוקצבו להם לא מספיקים השניים להתחיל איש על-ידי רעהו. שניהם מרימים את הידים. (הצעה בלתי רשמית: לגמור את הקרב בחוץ).

מריחה זירית. נקישת גוגני. עצירת נשימה רחוסה והאורות כבים. מהאפילה יוצא עותניאל שפירא הגבוה בגלימתו המבהיקה בלובנה, עליה רקום מגן דוד כהול. בתוך הגלימה מקום לעוד אחד. שפירא משתבץ בין החבלים, ניצב חיוור מול המבטים השוטטים של הצופים. הוא לא מצליח לרתק תשומת לב רבה. המושכת היא הדמות בעלת חזה החבית שהצלעות משמשות לה לחישוקים, הבאה מן האפילה אחריה. הדמות נתונה בגלימה בהירה פחות, המודיעה באותיות גדולות כי ראשי התיבות של שמוהיה הן ר.ה. רפאל הלפרין? קשה להכירו. היכן המשקפיים והכיפה המקובלים?

הלפרין מונק מעל לשלושת החבלים. היד השרירית מושטת אל הקהל בתנועת חן-חן אלגנטית, המוכרת מעשרות תכניות טלוויזיה. הלפרין מוריד את הגלימה שעלתה למגדל שלו 275 דולאר בשדרה השביעית של ג'וי-יורק ועתה לא נשאר שום ספק. הכתובת על בגד-הים אומרת במפורש: רפאל הלפרין, כמובן בכחול. ואלין מאשר.

מבט ביטול בשפירא. מספר סיבובי בלט במקום והשניים ניגשים אל השופט. זה מדבר מהר כאילו הוא מפחד שיכו אותו השניים בחוסר סבלנותם.

מר ישראל מקמט את מצחו, עליו נופל לתל שחור. עיניו מנסות לחדור אל תוך בשרו של שפירא בעל ההופעה הדרמטית פחות, לבלבל את האויב. הידיים מושטות לפנים כצמרני נשר.

הלפרין מרים את שפירא כמותניו, משליכו במהירות 30 קילומטר לשעה, מורחו לאורך הזירה. הודות להתנגדות האויר ולרצון טוב נשאר שפירא בפנים. הוא קם, מתקדם לעבר הלפרין, הבן לו במבטיו ועומד תחתיו, גותן לשפירא לעשות בו כרצונו. לפתע הוא מרים את שפירא, משליך אותו מסובב אותו כסביבון, חובט בו וכמעט מקים אותו מחדש.

השניים מתקרבים איש לרעהו, ראש לראש. כאילו משיחים בידיות. אחד הצופים מציע לשפירא לא לשמוע. שפירא מבולבל מכדי לעשות זאת. נתפס על-ידי הלפרין, משתחרר, נתפס, משתחרר, נתפס, משתחרר.

סניו של הלפרין מביעים פחד איום, ערמומיות שדית, זעם צודק, תמימות נפגעת, גאווה רמוסה... והוא מקבל חבטה בפרצוף. הלפרין יורד על ברך אחת. יורק דם ובנצל המקושטת במגן דוד (שנתפרה תמורת 120 דולאר, בשדרה השמינית) הוא מוחה את היריקה וקם בזעם. שפירא נסוג בבהלה.

הלפרין לא ממהר. הוא מתגלגל באויר כמטוס טילון שנפגע, יורד על-הזירה מלווה שאגות פראיות מתוצרת עצמית. עוד גילגול והלפרין על שפרא. שפירא על הארץ. יותר נכון: שתי כתפיו. שלוש מכות על הארץ. גוגני הלפרין הבלתי מנוצח קם, מנוסף שוב בידיו בניע-הטל-ויזיוני הידוע. הוא מונק מעל החבלים שלום!

נצחון שוורי. (כעבור דקות מספר בחזרי ההלבשה): שפירא בגלימה הנראית עתה גדולה עליו פי שלוש. הוא מבקש את חבריו לצלצל להוריו במעודן הברידו, למסור להם לא לדאוג. עצמותיו נשארו (כפי שאפשר היה לצפות מראש) שלימות.

הלפרין לא צריך לצלצל. אשתו במקום. מה שלא במקום זה מפתח חזר ההלבשה הנעול. המפתח גם לא בכיסי הגלימה ההרורה. הלפרין נשאר מספיק מרץ. שתי בעיטות, בנעלי היקריות והדלת נפתחת.

כיצד מרגישה מרת הלפרין? "ממה שהיה כאן?" "שום דבר. אל תשכח שבאמריקה הוא נלחם נגד מאה ששים ושניים שחורים וניצח." "כמובן, לא את כולם יחד."

התפתחות: ההתאבקות המתפתלת, המזדחלת והמייללת הוצגה רק אחר התרוצצות כללית של חניכי מכון שמשון נפוחי החזה על הבמה (למטה) שיטו להניע אופניים קבועים בטקומס, הצליחו להרים משקלות שונים ותשמישי-פיתוח-כאף אחרים, שהרהיבו את לב הקהל הרב שבא לחזות בתחרות ההתאבקות המעניינת המתקיימת לעתים נדירות

